

ÖNSÖZ

Eski çarklı tren baş döndürücü yokuştan tırmanırken, Edmond Kirsch yukarıdaki dağın testere dişini andıran tepesine göz gezdirdi. Uzakta, dik bir uçuruma inşa edilmiş heybetli taş manastır, dikey yamacı sihirli bir biçimde tutunmuş, adeta havada duruyor gibiydi.

İspanya, Katalonya'daki mabet, kendisini aşağı çeken yerçekimine dört yüz yıldan fazladır dayanıyordu. Asıl amacından, içindekileri çağdaş dünyadan ayırma amacından ise hiç sapmamıştı.

Nasıl tepki vereceklerini merak eden Kirsch, *ne tuhaf, bu sefer gerçeği ilk onlar öğrenecek*, diye düşündü. Tarih boyunca... özellikle de tanrılarının tehdit edildiğini hissettiklerinde dünyanın en tehlikeli insanları din görevlileri olmuştu. *Şimdiyse arı kovanına kızgın bir çomak sokmak üzereyim*.

Tren dağın tepesine ulaştığında, Kirsch platformda kendisini bekleyen yalnız birini gördü. Adam iskelete dönmüş bedenini saran mor renkli geleneksel Katolik cüppesinin üstüne beyaz bir tunik giymişti. Başında ise beyaz takkesi vardı. Kirsch, ev sahibinin kemikli çehresini daha önce gördüğü fotoğraflardan tanıyınca beklenmedik bir biçimde vücuduna adrenalin yayıldığını hissetti.

Valdespino beni karşılamaya kendisi gelmiş.

Piskopos Antonio Valdespino, İspanya'da güçlü bir şahsiyetti. Kralın dostu ve danışmanı olduğu gibi, muhafazakâr Katolik değerlerinin ve geleneksel siyasi standartların korunması için sözünü sakınmayan, ülkenin en etkili savunucularından biriydi.

Kirsch trenden indiği sırada, piskopos adeta mahkemede sanığa seslenen bir hâkim gibi, "Siz Edmond Kirsch olmalısınız," dedi.

Ev sahibinin kemikli elini sıkmak için uzanırken gülümseyen Krisch, "Suçluyum," diyerek espri yaptı. "Bu toplantıyı ayarladığınız için size teşekkür ederim Piskopos Valdespino."

"Bu talebin sizin için önemini anlıyorum." Piskoposun sesi Kirsch'ün tahmin ettiğinden daha net, güçlü ve etkiliydi. "Bilim insanları, hele sizin kadar önemli olanlar bize pek sık başvurmazlar. Bu taraftan lütfen."

Valdespino, Kirsh'ü platformun diğer tarafına geçirirken dağın soğuk havası piskoposun cüppesini kırbaçlıyordu.

Valdespino sohbeti başlattı. "İtiraf edeyim ki tahminimden daha farklı görünüyorsunuz. Ben bir bilim insanı bekliyordum ama siz daha çok..." Misafirinın Kition K50 takım elbisesine ve de-vekuşu derisinden Barker marka ayakkabılarına küçümseyerek baktı. "Sanırım doğru kelime fiyakalı."

Kirsch nazikçe gülümsedi. "*Fiyakalı*" kelimesinin modası asırlar önce geçti.

Piskopos da benzer bir gülümsemeyle, "Başarılarınızın uzun listesini okumama rağmen, halen ne yaptığınızı tam olarak anlayabilmiş değilim," dedi.

"Uzmanlığım oyun teorisi ve bilgisayar modelleme üzerine."

"Yani çocukların oynadığı bilgisayar oyunları mı yapıyorsunuz?"

Kirsch, piskoposun kasten bilmezden geldiğini sezinlemişti. İşin aslı, onun teknoloji konusunda şaşırtıcı derecede bilgili olduğunu ve tehlikeleri hakkında insanlara uyarılarda bulunduğunu biliyordu. "Hayır, beyefendi; oyun teorisi, gelecek hakkında tahminlerde bulunmak için düzenleri inceleyen bir matematik alanıdır."

“Ah, evet. Galiba birkaç yıl önce Avrupa’da para krizi çıkacağına öngördüğünüzü okumuştum. Kimse sizi dinlemeyince de AB’yi ölümden döndüren bir bilgisayar programı icat ederek günü kurtarmıştınız. Şu ünlü sözünüz nasıldı? ‘Şimdi otuz üçümde, İsa’nın dirildiği yaştayım.’”

Kirsch yüzünü ekşitti. “Kötü bir benzetme. O zamanlar gençtim.”

“Genç mi?” Piskopos hafif şaşırmış gibi baktı. “Peki, şimdi kaç yaşındasınız? Kırk mı?”

“Yeni bastım.”

Sert rüzgâr cüppesini savururken yaşlı adam, misafirine üzüntüyle baktı. “Dünyanın mütevazı kişilere miras kalması gerekirdi ama tam aksine gençlere kaldı. Kendi ruhlarına bakmak yerine bilgisayar ekranlarına bakan teknoloji bağımlılarına... İtiraf etmeliyim ki, bu konuda başı çeken bir genç adamla görüşmek isteyeceğimi hiç tahmin etmezdim. Size bazen *kâhin*, bazen de *peygamber* dediklerini biliyorsunuzdur.”

Kirsch, “Eh, pek de iyi bir *kâhin* veya *peygamber* sayılmam haşmetmeap,” diye yanıtladı. “Sizlerle özel olarak görüşmeyi talep ettiğimde, yalnızca yüzde yirmi kabul edilme ihtimalim olduğunu hesaplamıştım.”

“Buradaki dostlarıma da söylediğim gibi, dindarlar daima inançsızlara kulak vererek bundan fayda sağlayabilir. İnsan şeytanın sesini dinledikçe Tanrı’nın dediklerini daha iyi anlayabilir.” Yaşlı adam gülümsedi. “Elbette şaka yapıyorum. Lütfen yıllanmış espri anlayışımı mazur görün. Filtrelerim zaman zaman tıkanabiliyor.”

Valdespino bunları söyledikten sonra ileriye işaret etti. “Diğerleri bekliyor. Bu taraftan lütfen.”

Kirsch gidecekleri yöne baktı. Dik bir yarın kenarına kondurulmuş heybetli, gri taş yapının yüzlerce metre aşağısında ağaçlıklı zengin bir dağ eteği uzanıyordu. Yükseklik yüzünden gerilen Kirsch, gözlerini uçurumdan kaçırdı ve dikkatini yapacağı toplantıya vererek kayalığın engebeli patikasında piskoposun peşinden gitti.

Kirsch buradaki bir konferansa henüz katılmış olan üç önemli dini lidere bir konuşma yapmak istemişti.

Dünya Dinleri Parlamentosu

1893'ten beri, yaklaşık otuz dünya dininden yüzlerce ruhani lider, dinler arası diyalogu sağlamak adına birkaç yıl arayla farklı bir yerde toplanıyordu. Bir hafta süren bu toplantılara katılanlar; nüfuzlu Hıristiyan rahipler, Yahudi hahamlar, Müslüman mollar, Hindu *pujari'ler*, Budist *bhikkhu'lar*, Jain'ler, Sihler ve diğerlerinden oluşuyordu.

Parlamentonun açıkladığı üzere hedefi, "dünya dinleri arasındaki ahengi güçlendirmek, farklı inanışlar arasında köprü kurmak ve tüm inançların kesişimini kucaklamak"tı.

Kirsch bunu nafile bir uğraş olarak görse de içinden, *onurlu bir çaba*, diye geçirdi. Ona göre tüm bunlar, bir dolu eski hikâye, fabl ve mit arasındaki uyum noktalarını bulmak adına yapılan anlamsız bir arayıştı.

Piskopos Valdespino patikada yolu gösterirken Kirsch'ün kafasında alaycı bir düşünce belirdi ve dağdan aşağı baktı. *Musa, Tanrı'nın sözlerini işitmek için dağa tırmanmıştı... Ben ise tam tersini yapmak için bir dağa tırmandım.*

Kendi kendine, bu dağa tırmanmasına neden olan teşvik unsurunun ahlaki bir yükümlülükten kaynaklandığını söylediye de ziyaretini kibrin tetiklediğini biliyordu. Bu din adamlarıyla yüz yüze oturup onlara çok yakında sonlarının geleceğini söylemenin vereceği hazzı hissetmek için sabırsızlanıyordu.

Bizim için gerçeği sizin belirleme zamanınız geçti.

Kirsch'e şöyle bir bakan piskopos aniden, "Özgeçmişinize baktım," dedi. "Harvard Üniversitesi'ne gitmişsiniz."

"Lisans aldım. Evet."

"Anlıyorum. Bir süre önce Harvard Üniversitesi tarihinde ilk kez, yeni gelen öğrencilerde ateist ve agnostik sayısının herhangi bir dini inanca sahip öğrencilerden daha fazla olduğunu okudum. Bu istatistik, bir şeyler söylüyor Bay Kirsch."

Kirsch, ona, "Ne diyebilirim, öğrencilerimiz gitgide akıllanıyor," demek istedi.

Eski taş cephenin önüne geldiklerinde rüzgâr daha da sertleşmişti. Binanın loş girişinde ağır bir buhur kokusu vardı. İki adam birlikte karanlık koridorlarda yılankavi yol alırken, cüppeli ev sahibinin peşinden giden Kirsch'ün gözleri ışığa uyum sağlamaya çalıştı. Sonunda alışılmadık ölçüde küçük bir ahşap kapının önüne geldiler. Piskopos kapıyı vurdu, başını eğip misafirine peşinden gelmesini işaret ederken içeri girdi.

Kirsch tereddütle eşikten adımını attı.

Yüksek duvarları deri ciltli büyük eski kitaplarla dolu dörtgen bir salona çıktı. Duvarlardan kaburga gibi çıkan ilave rafların arasına serpiştirilmiş dökme demirden radyatörler çıtırdayıp tıslayarak içeriye adeta canlıymış gibi ürkünç bir hava katıyordu.

İçeri kabul edilmenin şaşkınlığıyla, *ünlü Montserrat Kütüphanesi*, diye düşündü. Bu kutsal salonda, ömrünü sadece Tanrı'ya adanmış ve bu dağda münzevi hayat yaşayan keşişlerin erişebildiği çok nadir yazmaların bulunduğu söyleniyordu.

Piskopos, "Gizlilik istemiştiniz," dedi. "En özel mekânımız burası. Dışarıdan çok az kişi girebilmiştir."

"Bu büyük bir ayrıcalık. Teşekkür ederim."

Kirsch, iki yaşlı adamın oturduğu masaya kadar piskoposun peşinden gitti. Yorgun gözleri ve matlaşmış beyaz bir sakalı olan soldaki adama yıllar pek de iyi davranmamış gibiydi. Kırıksık bir siyah takım elbise ile beyaz gömlek giymiş, fötr şapka takmıştı.

Piskopos, "Bu bey, Haham Yehuda Köves," dedi. "Kabalistik kozmoloji hakkında epeyce kitap yazmış ünlü bir Musevi düşüncüdür."

Kirsch masanın diğer tarafına uzanıp Haham Köves ile nazikçe el sıkıştı. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum beyefendi. Kabala ile ilgili kitaplarınızı okudum. Anladığımı söyleyemem ama okudum."

Sulanmış gözlerini mendiliyle kurulayan Köves cana yakın bir edayla başını salladı.

Diğer adamı gösteren piskopos, "Ve bu kişi de saygıdeğer Ulema Seyyid el-Fadıl," dedi.

İslam dininin bu saygın din adamı ayağa kalkıp genişçe gülümsedi. Keskin bakışlarıyla tezat yaratan neşeli bir yüze sahip,

kısa boylu tıknaz bir adamdı. Mütevazı, beyaz bir kandura giymişti. “İnsanlığın geleceği hakkındaki öngörülerinizi okudum Bay Kirsch. Sizinle aynı fikirde olduğumu söyleyemem ama okudum.”

Kirsch kibarca gülümseyip onun elini sıktı.

İki din adamına hitap eden piskopos, “Misafirimiz Edmond Kirsch bildiğiniz üzere tanınmış bir bilgisayar uzmanı, oyun teorisyeni, mucit ve teknoloji dünyasında adeta peygamber sayılan biri. Geçmişine bakınca üçümüzle konuşmak istemesi beni şaşırttı. Bu yüzden geliş nedenini açıklaması için sözü şimdi Bay Kirsch’e bırakacağım.”

Piskopos Valdespino bunları söyledikten sonra diğer iki meslektaşının arasına oturdu, ellerini kavuşturdu ve beklentiyle bakan gözlerini Kirsch’e dikti. Artık üçü birden mahkeme heyeti gibi yüzünü ona dönmüş, dostane bir din adamları buluşmasından çok, engizisyon benzeri bir ortam yaratmışlardı. Kirsch, piskoposun kendisine sandalye hazırlamadığını o an fark etti.

Karşısındaki üç yaşlı adamı incelerken hissettiği şey yılınlık değil akıl karışıklığıydı. *İşte görüşmeyi istediğim Kutsal Üçlü. Üç Bilge Adam.*

Gücünü toplamak için bir süre duraksayan Kirsch, pence-
renin yanına yürüyüp aşağıdaki nefes kesen manzaraya baktı. Derin vadide güneşin aydınlattığı pastoral toprakların oluşturduğu yamalar, Collserola Dağları’nın kayalık zirvelerine doğru uzuyordu. Kilometrelerce ötede, Balear Denizi’nin üstünde bir yerlerde, ufukta belalı fırtına bulutları toplanıyordu.

Bu odada ve ötesindeki dünyada sebep olacağı kaosu düşünen Kirsch, *birbiriyle uyumlu*, diye aklından geçirdi.

Aniden yüzünü onlara dönüp, “Beyler,” dedi. “Tahminimce Piskopos Valdespino sizlere gizlilik talep ettiğimi iletmiştir. Devam etmeden önce, sizlerle paylaşacağım şeyin kesinlikle bir sır olarak kalması gerektiğini belirtmek isterim. Sizlerden sessizlik yemini etmenizi bekliyorum. Bu konuda anlaştık mı?”

Üç adam birden tasdik ettiklerini üstü kapalı biçimde ima ederek başlarını salladılar ama Kirsch buna zaten gerek kalmayacağını biliyordu. *Bu bilgiyi yaymak değil, gömmek isteyeceklerdir.*

Kirsch, “Şaşırtıcı bulacağınızı tahmin ettiğim bilimsel bir buluşum sebebiyle bugün buradayım,” diye söze başladı. “İnsanlık deneyimimizin en temel iki sorusuna cevap bulma ümidiyle yıllardır peşinden koştuğum bir şeydi. Bu işi başarınca özellikle size geldim, çünkü bu bilginin tüm inananları derinden etkileyeceğine inanıyorum. Nasıl desem, ‘yıkıcı’ diye tanımlanabilecek bir değişikliğe sebep olabilir. Şu anda dünyada sizlere açıklayacağım bilgiye sahip tek kişi benim.”

Elini ceketine sokup epey büyük bir akıllı telefon çıkarttı. Benzersiz ihtiyaçlarını karşılaması için bunu kendisi tasarlayıp yapmıştı. Telefonun canlı renklerde mozaik desenli bir kılıfı vardı. Bunu üç adamın karşısında televizyon gibi açtı. Cihazı, ultra güvenli bir sunucuya bağlanmak, kırk yedi haneli parolayı girmek ve onlara canlı yayında sunum yapmak için kullandı.

“Birazdan göreceğiniz, dünyayla paylaşmayı umduğum sunumun kaba bir kesiti. Bir ay kadar vakti var. Fakat bunu yapmadan önce dünyanın en etkili din adamlarına danışmak, en çok etkilenecek kişilerce nasıl algılanacağını öğrenmek istedim.”

Derin bir iç çeken piskopos kaygılanmıştan çok sıkılmışa benziyordu. “İlginç bir girizgâh Bay Kirsch. Bize göstereceğiniz dünya dinlerinin temelini sarsacakmış gibi konuşuyorsunuz.”

Kirsch kutsal metinlerin saklandığı bu eski mahzende etrafına baktı. *Temellerini sarsmayacak, yıkacak.*

Karşısında duran adamları inceledi. Üç gün içinde bu sunumu, şaşırtıcı olduğu kadar titizlikle hazırlanmış bir etkinlikle insanlara duyuracağını bilmiyorlardı. Bunu yaptığında dünyadaki tüm insanlar, dini öğretilerin gerçekten de ortak bir noktası bulunduğunu anlayacaklardı:

Hepsinin tümünden yanlış olduğunu.

1. BÖLÜM

Profesör Robert Langdon, meydanda oturan on iki metre boyundaki köpeğe başını kaldırıp baktı. Hayvanın kürkü, çimden ve çiçeklerden oluşmuş canlı bir halı gibiydi.

Seni sevmeye çalışıyorum, diye düşündü. Gerçekten.

Hayvana bir süre daha baktıktan sonra, gelen misafirin ritmini ve yürüyüşünü bozmak için tasarlanmış, eşitsiz basamaklara sahip geniş merdivenlere inen asma yoldan devam etti. Basamaklarda iki kez tökezleyen Langdon, *görev tamamlandı*, diye düşündü.

Basamakların sonuna geldiğinde, ilerideki devasa objeye bakarak aniden durdu.

Bunu da mı görecektim?

Karşısında, ince demir bacaklarıyla devasa gövdesini taşıyan dokuz metrelik kocaman bir karadul heykeli yükseliyordu. Örümceğin karnından cam kürelerle dolu, tel ağdan yapılmış bir yumurta kesesi sarkıyordu.

Bir ses, *"İsmi Maman,"* dedi.

Bakışlarını indiren Langdon, örümceğin altında ince yapılı bir adamın durduğunu fark etti. Siyah brokar bir şervani giymişti. Ayrıca neredeyse gülünç bir şekilde kıvrılan Salvador Dali tarzı bıyıkları vardı.

"İsmim Fernando," diyerek konuşmaya devam etti. Önündeki masada duran isim etiketlerine hızlıca göz gezdirdi. *"İsminizi öğrenebilir miyim lütfen?"*

"Elbette. Robert Langdon."

Adam bakışlarını hemen yukarı kaldırdı. *"Ah, çok özür dilerim! Sizi tanıyamadım beyefendi!"*

Beyaz papyonu, siyah frakı ve beyaz yeleğiyle dimdik ilerleyen Langdon, *ben bile kendimi zor tanıyorum*, diye düşündü. *Yale Üniversitesi'nin frak giyen müzik grubu Whiffenpoof'a benzedim.* Langdon'ın Princeton'daki Ivy Kulübü günlerinden kalma klasik frakı neredeyse otuz yıllıktı, ama her gün yüzme alışkanlığı sayesinde kıyafet hâlâ üstüne iyi oturuyordu. Aceleyle hazırlanırken dolabından yanlış kılıfı aldığını fark etmemiş, her zamanki smokinini evde bırakmıştı.

Langdon, "Davetiyede siyah beyaz giyinin yazıyordu," dedi. "Umarım frak uygun düşer."

"Frak bir klasiktir! Etkileyici görünüyorsunuz!"

Adam acele adımlarla yanına gelip Langdon'ın ceketinin yakasına bir isim etiketi yapıştırdı. "Sizinle tanışmak bir onur beyefendi. Herhalde burayı daha önce ziyaret etmişsinizdir."

Langdon örümceğin bacaklarının arasından önlerinde uzanan parıltılı binaya baktı. "Aslında söylemeye utanıyorum ama daha önce gelmemiştim."

"Olamaz!" Adam düşecekmiş gibi yaptı. "Modern sanattan hoşlanmıyor musunuz?"

Langdon modern sanatın meydan okuyuşundan; özellikle de Jackson Pollock'ın damlatma tekniği ile yaptığı resimlerden; Andy Warhol'un *Campbell's Soup Cans* (*Campbell'in Çorba Konserveleri*) gibi çalışmalarından, Mark Rothko'nun renkli basit dörtgenleri gibi belirli bazı eserlerin başyapıt kabul edilmesinden hep haz almıştı. Buna rağmen, Hieronymus Bosch'un dini sembollerinden veya Francisco de Goya'nın fırça darbelerinden bahsederken kendini daha rahat hissediyordu.

Langdon, "Ben daha çok klasikçiyim," diye yanıtladı. "Da Vinci'yi Kooning'den daha iyi anlıyorum."

"Ama, da Vinci ile Kooning birbirine çok benzer!"

Profesör sabırla gülümsedi. "O halde Kooning hakkında daha fazla şey öğrenmem gerekecek."

"O zaman doğru yere geldiniz!" Adam kolunu büyük binaya doğru açtı. "Bu müzede, yeryüzündeki en güzel modern sanat koleksiyonlarından birini göreceksiniz. Umarım keyif alırsınız."

Langdon, "Ben de öyle umuyorum," diye cevap verdi. "Keşke neden burada olduğumu bilseydim."

"Siz de, buradaki diğer herkes de aynı şeyi istiyor!" Adam başını iki yana sallarken neşeyle kahkaha attı. "Davet sahibi bu akşamki etkinliğin amacı konusunda çok ketum davrandı. Müze çalışanları bile ne olduğunu bilmiyor. Eğlencenin yarısı gizemli oluşunda saklı, söylentiler almış başını gidiyor! İçeride yüzlerce davetli var. Pek çoğu ünlü simalar ama kimse bu akşamın programı hakkında bilgi sahibi değil!"

Langdon gülümsüyordu. Çok az davet sahibi, üzerinde "Cumartesi akşamı. Orada ol. Güven bana." yazan bir son dakika davetiyesi göndermeye cesaret edebilirdi. Bundan daha da azı yüzlerce VIP davetliyi her şeyi bir yana bırakıp etkinliğe katılmak için İspanya'nın kuzeyine uçmaya ikna edebilirdi.

Langdon örümceğin altından geçip yoluna devam ederken gözüne çarpan büyük kırmızı afişe baktı.

EDMOND KIRSCH İLE BİR AKŞAM

Bunu eğlenceli bulan profesör, *Edmond'ın kendine güvenini hiç kaybetmediği belli*, diye düşündü.

Yirmi yıl kadar önce Edmond Kirsch, Langdon'ın Harvard'daki ilk öğrencilerinden biriydi. Genç bilgisayar dâhisi kodlara duyduğu merakla Langdon'ın birinci sınıf öğrencilerine verdiği seminere gitmişti: Kodlar, Şifreler ve Sembollerin Dili. Kirsch'ün çok yönlü zekâsı Langdon'ı derinden etkilemişti. Nihayetinde Kirsch, bilgisayarların parlak vaatleri uğruna göstergebilimin tozlu dünyasını terk etmiş olsa da Langdon ile mezuniyetinden itibaren yirmi yıl irtibat halinde kalacağı bir öğretmen-öğrenci ilişkisi kurmuştu.

Langdon, *öğrenci öğretmenini geçti*, diye düşündü. *Hem de birkaç ışık yılı farkla.*

Artık Edmond Kirsch tüm dünyanın tanıdığı biriydi; milyarder bir bilgisayar uzmanı, mucit ve girişimci. Robotik bilim, beyin bilimleri, yapay zekâ ve nanoteknoloji gibi farklı alanlarda

geleceğe dönük büyük adımları temsil eden ileri teknolojilere öncülük etmişti. Gelecekte bilimde çığır açacak buluşlarla ilgili doğru çıkan öngörülerini, etrafında esrarlı bir hava yaratmıştı.

Langdon, onun kehanet konusunda ürkütücü derecede marifetli oluşunu, etrafındaki dünyayla ilgili geniş ölçüde bilgiye sahip olmasına bağlıyordu. Hatırladığı kadarıyla Edmond gördüğü her şeyi okuyan doyumsuz bir bibliyofil, bir kitap hastasıydı. Adamın kitap tutkusu ve içeriğini özümseme kapasitesi Langdon'ın bildiği her şeyin ötesindeydi.

Son birkaç yıldır ekseriyetle İspanya'da yaşıyor, bu seçiminin sebebinin ülkenin eski dünya büyüüne, yenilikçi mimarisine, alışılmışın dışındaki cin barlarına ve mükemmel havasına bağlıyordu.

MIT Medya Lab ile görüşmek için Kirsch yılda bir kez Cambridge'e döndüğünde, Langdon daha önce adını hiç duymadığı son moda Boston mekânlarında yemek için onunla buluşurdu. Asla teknolojiden bahsetmezlerdi. Kirsch'ün Langdon ile konuşmayı istediği tek şey sanattı.

Kirsch, "Sen benim kültür bağımsın Robert," diye espri yapardı. "Aynı zamanda benim özel, bekârlık sanatı eğitmenim!"

Langdon'ın evlilik durumuyla ilgili bu iğnelemenin, tekeşliliği "evrime hakaret" olarak nitelendiren ve geniş bir süper model yelpazesıyla fotoğraflanan bir bekârdan gelmesi daha da ironikti.

Kirsch bilgisayar biliminde bir mucit olarak ün saldığı için onun suskun bir teknoloji hastası olduğu sanılabilirdi. Oysa tam aksine, kendini ünlülerin çevresine girip son moda kıyafetler giyen, esrarengiz yeraltı müziği dinleyen, paha biçilmez empresyonist resimler ve modern sanat eserleri toplayan bir pop ikonuna haline getirmişti. Koleksiyonuna katmak istediği yeni parçalar hakkında tavsiyelerini almak için sıklıkla Langdon'a e-posta gönderirdi.

Langdon içinden, *sonra da tam tersini yapardı*, diye geçirdi.

Bir yıl kadar önce Kirsch, sanat değil de Tanrı hakkında sorular sorarak Langdon'ı şaşırtmıştı. Doğrusu kendinden menkul bir ateist için tuhaf bir konuydu. Boston'daki Tiger Mama'da çiğ

kaburga yerken çeşitli dini inanışlarla, özellikle de Yaratılış'la ilgili Langdon'dan bildiklerini anlatmasını istemişti.

Langdon ona Yahudiliğin, Hıristiyanlığın ve İslamiyetin paylaştığı Yaratılış hikâyesi ile Brahma'nın Hindu hikâyesinden Babil'in Marduk hikâyesine kadar dünya inançlarının bir özetini anlatmıştı.

Restorandan çıkarlarken Langdon, "Merak ediyorum," demişti. "Bir fütürist neden geçmişle bu kadar ilgilensin? Yoksa ünlü ateistimiz sonunda Tanrı'yı mı buldu?"

Edmond esaslı bir kahkaha patlatmıştı. "Keşke! Sadece neyle rekabet ettiğimi ölçüyorum Robert."

Langdon gülümsemişti. *Tipik Edmond.* "Bilim ile din rakip değildir. Onlar aynı hikâyeyi anlatmaya çalışan farklı dillerdir. Bu dünyada ikisine de yer var," diyerek fikrini belirtmişti.

Bu görüşmeden sonra Edmond onunla bir yıl süresince irtibat kurmamıştı. Ama sonra, üç gün önce birdenbire Langdon'ın eline, içinde Edmond'ın yazdığı davet notu ile uçak biletinin bulunduğu bir FedEx zarfı geçmişti. Cumartesi akşamı gelmesini bildiren notta ayrıca şöyle yazıyordu: "Robert, herkes bir yana ama eğer sen gelebilirsen benim için anlamı dünyalara bedel. Seninle son sohbetimizdeki görüşlerin bu akşamın gerçekleşmesine sebep oldu."

Langdon şaşırmıştı. O sohbette geçen hiçbir şey bir fütüristin etkinliğiyle uzaktan yakından ilgili olamazdı.

FedEx zarfın içinde ayrıca yüz yüze bakan iki insanın siyah beyaz bir çizimi vardı. Kirsch, Langdon'a ufak bir şiir yazmıştı.

*Robert,
Yüz yüze gelecek olursak,
Aramızdaki boşluğa bak.*

-Edmond

Çizimi görünce Langdon gülümsemişti. Birkaç yıl önce karıştığı bir işle ilgili zekice bir dokundurmaydı. İki yüz arasındaki boşlukta bir kadeh veya kâse belirliyordu.

Müzenin dışında duran profesör, eski öğrencisinin neyi ilan edeceğini duymak için sabırsızlandı. Bir zamanlar, gelişen sanayi şehrinin can damarı sayılan kıvrımlı Nervión Nehri'nin kıyısındaki beton yola adımını atarken hafif bir esinti ceketinin kuyruğunu uçuşturdu. Havada belli belirsiz bakır kokusu vardı.

Langdon yoldaki küçük bir dönemeci geçtikten sonra devasa ölçülerdeki parlak müzeye bakmak için biraz durdu. Tüm yapıyı bir kerede görmek mümkün değildi. Bu yüzden, uzatılmış tuhaf biçimleri anlayabilmek için binayı bir süre inceledi.

Burası kuralları kırmakla kalmıyor, diye düşündü. Tamamıyla gözardı ediyor. Edmond için mükemmel bir yer.

Bilbao'daki Guggenheim Müzesi uzaylı hayallerinden fırlamış gibiydi. Gelişigüzel biçimde birbirine yaslanmış gibi duran eğri metal formların meydana getirdiği kıvrımlı bir kolaj denilebilirdi. Uzayıp giden karmakarışık şekiller kütleleri, balık pulu gibi parlayan otuz binden fazla titanyum karo ile kaplanmıştı. Bu da yapıya, sanki fütüristik bir su canavarı nehir kıyısında güneşlenmeye çıkmış gibi, aynı anda hem organik hem de dünya dışı bir görünüm veriyordu.

Bina 1997'de ortaya çıktığında The New Yorker, Mimar Frank Gehry'yi "titanyum peleriniyle dalgalı formda fantastik bir hayal gemisi" tasarladığı için övmüştü. Dünyadaki başka eleştirmenlerse, "Zamanımızın en güzel binası!" "Merkür zekâsı!" "Şaşırtıcı bir mimari beceri!" diyerek hayranlık göstermişlerdi.

Müzenin toplum önüne ilk çıkışından sonra düzinelerce başka "yapıbozumcu" bina türemişti: Los Angeles'taki Disney Konser Salonu, Münih'teki BMW Dünyası, hatta Langdon'ın yetiştiği okuldaki yeni kütüphane. Bunların her biri alışılmışın dışında bir tasarım ve yapıya sahip olsa da Langdon herhangi birinin Guggenheim'ın şok ediciliğiyle yarışabileceğini sanmıyordu.

Profesörün attığı her adımda binanın cephesi değişiyor, tüm açılardan farklı bir görüntü sergiliyordu. Müzedeki en çarpıcı yanılsama şimdi ortaya çıkmıştı. İnanılmaz bir biçimde, bu açıdan

bakılınca dev yapı, dalgaları müze duvarlarına çarpan “sonsuz” bir suyun üzerinde sürüklenir gibi duruyordu.

Bu etkiyi iyice anlayabilmek için bir süre duraksayan Langdon, cam gibi görünen suyun üstünde kemer yapan minimalist üstgeçitten karşı tarafa doğru yoluna devam etti. Yüksek bir tıslama sesiyle şaşırduğunda köprünün yarısını yürümüştü. Ses, ayaklarının altından geliyordu. Yürüyüş yolunun altından dönerrek yükselen bulutlar halinde duman çıkmaya başlayınca aniden durdu. Etrafında yükselen kalın sis perdesi göletin üzerine kümelendi, müzeye doğru yuvarlanıp tüm yapının tabanını sardı.

Langdon, *The Fog Sculpture (Sis Heykel)*, diye düşündü.

Japon sanatçı Fujiko Nakaya'nın bu eseri hakkında bir şeyler okumuştı. Hava akımının etkisiyle, zaman içinde oluşup dağılan bir sis duvarından yapılmış devrimci bir eserd. Esintiler ve atmosfer koşulları günden güne değiştiği için heykel her seferinde farklı bir biçimde belirliyordu.

Köprünün tıslaması durunca Langdon sis duvarının sessizce gölete inişini sanki kendi iradesi varmışçasına kıvrılıp sürünerek ilerleyişini seyretti. Bu görüntünün aynı anda hem uçuk hem de kafa karıştırıcı bir etkisi vardı. Şimdiyse sanki tüm müze bir buluta konmuş, suyun üstünde havada duruyor gibiydi. Bu haliyle denizde kaybolmuş bir hayalet gemiyi andırıyordu.

Langdon tam tekrar yürümeye başlayacağı sırada suyun durgun yüzeyi bir dizi küçük patlamayla kırıldı. Aniden göletten gökyüzüne doğru beş alev sütunu yükseldi. Sisli havayı delip müzenin titanyum karolarına muhteşem ışıklar saçan alev sütunları füze motorları gibi gürültüler çıkardı.

Langdon'ın mimari beğenisi aslında Louvre veya Prado gibi klasik tarzdaki müzelere daha yakındı, ama göletin üstündeki alevlere ve sese bakarken geleceği net gören, yenilik ve sanat tutkunu bir adamın düzenleyeceği etkinlik için bu ultramodern müzeden daha uygun bir yer düşüneyemedi.

Artık sisin içinde yürüyen profesör müzenin girişine doğru ilerliyordu. Burası sürüngenimsi yapının içinde bir kara delik gibiydi. Eşiğe yaklaştıkça sanki bir ejderin ağzından içeri giriyormuş gibi tedirginlik duydu.